

Moto: ...*Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.*

Matei 11.25; Luca 10.21.

EVOLUȚIA CREAȚIEI DIVINE

Opiniile oamenilor actuali cu privire la formarea lumii, universului, a mineralelor, plantelor, animalelor și a omului, precum și a legilor care le guvernează, sunt în momentul de față împărțite în două mari grupări: creaționism și evoluționism, fiecare având partizanii săi.

Deși elemente de divergență existau încă din antichitate, punctul de ruptură majoră l-a constituit apariția cărții lui Charles Darwin „ORIGINEA ȘI EVOLUȚIA SPECIILOR” prin care se susține că omul este rezultatul evoluției unor maimuțe antropoide care la rândul lor provin din evoluția mamiferelor, care la rândul lor provin din evoluția păsărilor, etc. etc.

Curentul creaționist promovat în special de bisericile creștine susține că tot ce există este creație divină și că nu există nici o evoluție a speciilor.

Ambele tabere sunt radicale și nu acceptă nimic din ideile taberei adverse. Fiecare caută argumente care să combată teoriile celeilalte tabere, în loc să caute Adevărul indiferent de unde vine el.

Clarificarea acestei probleme este foarte importantă pentru că funcție de modul în care o privim depind multe din realizările noastre actuale și de viitor.

De la apariția cărții lui Darwin, lumea s-a împărțit în două tabere care se luptă și acum între ele la nivel ideologic și uneori chiar fizic, și nimeni nu mai vede întregul. Poate a venit vremea să vedem pădurea și nu copacii separați de pădure.

Acest întreg este Dumnezeu și toată Creația sa, din care omul este în mod evident o mică părticică, și cu toate acestea singura ființă din creație care are șansa de a ajunge Fiu al lui Dumnezeu.

De aceea vom încerca să evidențiem ce este adevărat și ce nu, din ideile susținute de ambele tabere, pornind de la ce se cunoaște în prezent.

Darwin a intuit că există o evoluție și chiar a observat-o în natură, dar a pus această evoluție pe seama întâmplării, adică a scos-o din contextul creației divine.

Partizanii creaționismului, care adesea nu au relații prea bune cu știința, neagă de fapt posibilitățile de cunoaștere cu care omul a fost dotat tot de Dumnezeu. Aceste posibilități s-au dezvoltat pe de o parte prin cunoașterea directă transmisă de prooroci și în final de Iisus Christos, dar pe de altă parte pe baza dezvoltării științifice care are la origine observarea naturii și experimentele repetabile, controlate.

Apariția teoriei lui Darwin a apărut ca o necesitate deoarece partizanii creaționismului au început să se depărteze de adevăr și prin aceasta omenirea nu avea decât de pierdut.

Așa a dorit Dumnezeu, ca prin contrarii în lumea dialectică, să aflăm treptat adevărul, și poate a venit momentul să aflăm și de ce. Oricum, dacă așa s-a întâmplat, este pentru că așa a dorit Dumnezeu, deoarece nimic nu se face fără voia Sa. Întâmplarea de care vorbește știința este de fapt Voința Divină, așa cum ne vom convinge din cele ce urmează.

În analiza de față, pentru a afla adevărul din fiecare tabără, vom aborda două căi:

1. pornind de la structura materiei, adică pornind de la ce există
2. pornind de la actul creator în general, indiferent dacă acesta este declanșat un om sau de Divinitate.

1. Structura materiei.

Structura materiei are două laturi:

- 1.1. componentele (cărămizile) materiei
- 1.2. organizarea spațio-temporală a acestor componente

1.1. Componentele materiei.

Materia cunoscută de Fizică, Chimie, Astrofizică și Biologie, etc., este formată din mai multe componente începând cu cele mai simple (particule subnucleare, particule nucleare, atomi, molecule celule, țesuturi, etc.), până la cele mai complexe (omul sau Divinitatea).

Toate aceste structuri, au valori unitare sau unități multiplicat. Nu există valori intermediare. Nu putem vorbi de $\frac{1}{2}$ din electron, de $\frac{1}{3}$ de atom, de $\frac{1}{5}$ dintr-o celulă, de $\frac{1}{2}$ de om (chiar și un om fără mâini sau picioare este tot un om), etc., pentru că nu există decât electron întreg, atom, celulă sau om întreg, etc. În același timp o mașină care nu are roți, nu mai este mașină, ci un hârb, sau o grămadă de fier vechi, oricum altceva decât o mașină, pentru că nu mai realizează funcția principală a unei mașini.

Faptul că toate aceste structuri au la bază aceleași elemente constitutive divizibile sau indivizibile (cărămizi) este o altă poveste, dar totdeauna un atom e format dintr-un nucleu și electroni, o moleculă este formată dintr-un număr întreg de atomi, o celulă este formată dintr-un număr întreg de molecule și atomi, organizați sau structurați după niște legi anume, dar toate în cantități bine definite prin valori întregi. La fel, orice om e format din același tip de organe, care la rândul lor sunt formate din țesuturi, care la rândul lor sunt formate din celule, etc. Toate aceste componente au valori întregi.

În prezent, cele mai mici particule (cărămizi) cunoscute de știință sunt fotonii, quarcii, bosonii, leptonii etc., dar fizicienii încă nu s-au decis, ori încă nu au descoperit, care este cărămida unică din care sunt formate toate celelalte. Toate aceste componente (cărămizi) au valori întregi. Nu se poate vorbi despre fragmente din ele.

La nivel atomic, știința, respectiv Fizica, este ceva mai clară. Se cunosc în prezent cca 118 elemente pe care Mendeleev, și cei care i-au urmat, le-au plasat în tabelul care-i poartă numele. Acest tabel ne permite să observăm că toate valorile parametrilor lor sunt discrete, adică bine determinate fără a fi o permanentă continuitate.

Aceste elemente sunt ceea ce numim acum atomi, structuri de sine stătătoare și bine definite, dar care sunt formate toate din componente și mai mici care sunt încă în studiu și experimentare.

Toate aceste elemente există în natură și în nici un caz nu au fost create de omul terestru. Tot ce găsim în noi sau în jurul nostru este format numai din aceste structuri (cărămizi). Orice structură formată din cărămizi indivizibile nu poate crea decât componente cu valori întregi.

Situația este la fel ca orice construcție din cărămizi, cu deosebirea că aici nu putem sparge cărămizile, ci trebuie să le folosim pe toate întregi, astfel că lungimea zidului va fi exact un multiplu de lungimea cărămizii, lățimea zidului un multiplu exact de lățimea cărămizii, iar înălțimea zidului un multiplu exact de înălțimea a cărămizii.

Notele muzicale au frecvența în trepte deși frecvența unui sunet poate varia în mod continuu. Gamele muzicale au o structură perfect determinată. Trecerea de la o notă la alta se face în salturi.

1.2. Structura materiei ca organizare spațio-temporală.

Indiferent de componentele care formează o anumită structură materială acea structură poate exista doar dacă respectă anumite legi, sau reguli. Fiecare lege sau regulă generează un fel diferit de structură.

De exemplu atomul de carbon există ca atare doar sub 3 forme:

-pulbere, sau negru de fum, materie din carbon neorganizată (Chiar dacă există atomi alăturați între ei, aceste legături se pot desface oricând și crea orice alte asocieri de același tip, adică tot negru de fum, legăturile fiind după legile negrului de fum);

-grafit, materie din carbon structurată pe straturi care clivează (se deface în foițe, deoarece legăturile dintre atomii de carbon dintr-un strat sunt de altă natură decât legăturile dintre atomii de carbon din straturi diferite; foițele desprinse una de alta nu se mai pot reuni decât în condițiile în care au fost formate, adică după legile grafitului);

-diamant, cristalul de carbon, este cea mai dură structură materială cunoscută, tocmai datorită legăturilor perfecte dintre atomii de carbon. Aceste legi sunt în mod evident altele decât la negrul de fum și la grafit, deși în toate aceste structuri, componentele sunt numai atomii de carbon.

Carbonul este principalul element din toate tipurile de cărbune și este elementul principal din chimia organică, chimia viului.

Un alt exemplu îl constituie formarea atomilor unul din altul. Astfel atomul de Helium e format prin fuzionarea a 2 atomi de Hidrogen. Doi atomi de He formează prin fuziune un atom de Beriliu, un atom de Beriliu care fuzionează cu un atom de He generează un atom de Carbon. Un atom de carbon care fuzionează cu un atom de Helium generează un atom de Oxigen, etc. Toate aceste transformări au valori discrete.

Al treilea exemplu îl constituie legătura dintre Hidrogen și Oxigen din combinațiile chimice. Toți știm că 2 atomi de H și unul de O formează o moleculă de apă care are o structură spațială bine definită, în sensul că poziția atomilor de H față de atomul de O este unică. Aceiași atomi de H și O formează și radicalul OH specific tuturor bazelor din chimie, dar în acest radical, structura spațială a O și H este complet diferită de cea din apă, dar în același timp este unică.

Exemple de acest fel sunt nenumărate și fiecare demonstrează faptul că importante sunt atât componentele dintr-o structură, cât și modul lor de organizare în structura respectivă. Dacă numărul atomilor cunoscuți în prezent este de 118, combinațiile structurale care rezultă din acești atomi sunt de ordinul miliardelor, oricum,

măcar teoretic, se poate calcula numărul combinațiilor posibile. Tot ce există în jurul nostru și în trupul nostru, este format din aceste 118 elemente (la care se vor adăuga probabil și altele încă necunoscute).

Pe de altă parte fiecare structură spațială are o anumită durată de viață, ca atare, adică în forma structurii respective. În exemplu de mai sus diamantul este cel mai durabil, iar negrul de fum este cel mai instabil ca structură spațială. Odată format, cristalul de diamant se distruge foarte greu, în timp ce negrul de fum poate lua orice formă.

Durata de viață depinde atât de organizarea internă a structurii respective, dar și de unii factori exteriori care depind de structurile superioare din care fac parte structurile analizate.

În altă ordine de idei, fizicienii și chimiștii știu foarte bine că electronii dintr-un atom nu pot ocupa orice spațiu din jurul atomului, că se plasează doar pe anumite nivele energetice, nivele ce au valori discrete, nu continui. Electronul nu trece în mod continuu de la un strat la altul, ci prin salturi.

Trecerea de la un nivel energetic la altul presupune schimbarea unei stări energetice a electronului respectiv.

La fel astronomii cunosc faptul că planetele dintr-un sistem stelar ocupă doar anumite traiectorii și nu se pot deplasa oriunde în spațiul din jurul stelei respective. Imaginați-vă câtă perfecțiune poate fi într-un sistem stelar în care 10-20 de planete se mișcă independent, fiecare după legile sale, și totuși aceste mișcări nu perturbă sistemul planetar respectiv, care funcționează astfel de multe miliarde de ani, iar planetele respective interacționează atât între ele cât și cu steaua care le guvernează.

Pentru a ieși din sfera de atracție a Pământului este necesar să atingem prima viteză cosmică. Pentru a ieși din sfera de atracție a sistemului solar, e necesar să depășim a doua viteză cosmică. Între aceste viteze ne putem deplasa în sistemul solar, dar nu-l putem părăsi.

Este nevoie să se depășească un anumit prag pentru a trece de la o calitate la alta. Acumulările cantitative ajută saltul calitativ, fără ele nu se poate face saltul, dar acestea trebuie să fie suficiente pentru saltul respectiv.

La fel ca treptele unor scări, acestea nu se pot depăși decât trecând de la o treaptă inferioară la cea imediat superioară. La fel ca la școală, începem cu clasa I-a și continuăm cu a II-a, apoi a III-a etc. Fiecare merge cât îl țin puterile, câtă energie are. Niciodată nu se poate sări o clasă, dar diferența între o clasă și cealaltă este evidentă, este o treaptă și nu ceva continuu. Este o evoluție care se manifestă în trepte, chiar dacă acumulările cantitative se fac în mod continuu.

Există și un alt gen de structurare: materie, energie, informație, inteligență, voință. Materia reprezintă treapta cea mai de jos, iar inteligența și voința treptele superioare.

Materia se transformă în energie și invers după legea lui Einstein: $E = mc^2$. Cea care decide ce anume, în ce se transformă și în ce moment, este informația care se găsește în structura respectivă dar și în afara ei, iar această informație acționează ca urmare a unei voințe inteligente, pentru că ar putea doar să existe dar să nu acționeze.

Pentru a înțelege mai bine acest aspect vom reda un exemplu pe care l-am mai folosit.

Să ne imaginăm că într-o cutie de televizor introducem toate componentele acestuia, aruncate la întâmplare. Aceasta ar fi natura, în opinia evoluționiștilor, numai că atunci aceste componente s-ar reduce la atomi și molecule.

Ei spun că prin jocul întâmplării a apărut viața. Le dăm voie acestor evoluționiști să miște cutia televizorului în orice fel vor dori și cât timp vor dori, să o supună la orice temperaturi și presiuni ar dori, etc. După opinia lor, la un moment dat, componentele aceluși televizor se vor aranja singure în așa fel încât televizorul respectiv ar începe să funcționeze. Desigur, așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Ei uită esențialul. Este necesară o inteligență care să aranjeze și să cupleze elementele componente astfel încât să rezulte un televizor. Această inteligență este cea a creatorului televizorului care a pornit de la elemente componente existente dar pe care le-a unit numai într-un anumit fel pentru a rezulta un televizor. Acesta este o informație structurată, un soft de organizare a unor componente.

În mod similar este și cu apariția vieții. Este necesară o inteligență care să combine elemente preexistente pentru a crea un element chimic și apoi un mineral. De asemenea este necesară o inteligență superioară pentru a crea din minerale o plantă și dintr-o plantă un animal. Este nevoie de cea mai mare inteligență pentru a crea dintr-un animal, un om.

Dar, mai mult decât inteligență, este necesară o înțelepciune pentru ca creația să nu dăuneze ei înșiși sau creatorului sau. Înțelepciune suficientă pentru a crea toate acestea pe rând nu are decât Dumnezeu, Cel care a creat totul.

O structură, sau un sistem oarecare, se menține atâta timp cât există și acționează forțele care l-au creat. Dacă una dintre ele încetează să mai acționeze, sistemul respectiv intră în descompunere, degenerează.

Oriunde există o ordine înseamnă că există o inteligență care menține acea ordine. Dacă inteligența respectivă nu mai acționează, apare dezordinea, descompunerea, boala, și moartea. Atât la nivel social cât și material, mental, volitiv, etc. E suficient să privim la ce se întâmplă în jurul nostru pentru a ne lămurii asupra acestui adevăr.

2. Actul creator.

Orice om gospodar, dar mai ales cel care lucrează în domeniul proiectării și execuției bunurilor materiale, știe că înainte de a se apuca să facă ceva, este de preferat să-și facă mai întâi un plan. Cu cât ceea ce ne propunem să realizăm este mai complex, cu atât planul devine mai necesar și mai complicat.

Acest plan este o informație structurată și se face la nivel mental, chiar dacă ulterior planul respectiv se transpune pe suport material cum ar fi un desen, hardul unui calculator, etc. Acest plan, ca atare, nu poate fi perceput de altcineva decât dacă se manifestă cumva în exteriorul creatorului său. Dar el poate rămâne și în memoria creatorului său, până la transpunerea lui în materie, adică nu este obligatoriu să existe o proiect scris sau desenat, transpus pe hârtie.

Actul creator este cel care stabilește tipul componentelor care intră într-o anumită structură, numărul fiecărei componente din structură, legăturile dintre componente și forma spațială și temporală a structurii respective. Actul creator este cel care elaborează planul, dar și modul de desfășurare, de derulare, al planului respectiv.

După ce toate acestea au fost stabilite, este necesară o voință inteligentă care să decidă începerea lucrărilor propriuzise, adică transpunerea planurilor respective în lumea materială, lumea fizică în care trăiește corpul nostru fizic.

Ca o concluzie de până acum, rezultă faptul că toate componentele din care sunt făcute orice structuri din interiorul și exteriorul nostru, au valori întregi. Din punct de vedere structural aceste componente pot fi organizate numai în anumite moduri prestabilite. Dintre multele variante posibile creatorul alege varianta optimă scopului propus.

Revenind la creaționism, Dumnezeu Creator din Biblie este însă Elohim, El-Zeii, care are numai formă de plural, deci Dumnezeu Elohim este totdeauna mai mulți, deși nu știm niciodată câți.

Să explicăm acum scenariul creației și să observăm cum a avut loc evoluția creației.

Facerea/Geneza Biblică, în primele capitole, ne explică cum a fost creată lumea prin prisma creaționismului. Dacă vom studia cu atenție aceste informații constatăm că în capitolul 1 este descrisă realizarea planului creației și nu creația propriuzisă. Abia în capitolul 2 se descrie apariția creației pe baza planurilor descrise în primul capitol. Evidențierea este și mai clară dacă luăm în considerare traducerea lui Fabre d'Olivet, a aceluiași text¹. La el capitolele au și niște denumiri care indică exact acest lucru. Denumirile primelor 10 capitole sunt următoarele:

1. Principiația
2. Deosebirea
3. Extragerea
4. Înmulțirea divizională
5. Înțelegerea facultativă
6. Măsura proporțională
7. Conservarea lucrurilor.
8. Îngrămădirea speciilor
9. Întărirea noului avânt.
10. Puterea agregativă și formatoare

În mod evident capitolul 1 se ocupă de principiile creației, adică regulile de bază care au stat la elaborarea proiectului creației. Capitolul 2 intitulat Deosebirea, evidențiază diferențele dintre proiect și creația propriuzisă. Capitolul 3 descrie alungarea din Rai a lui Adam și a Evei. Etc.

---

¹ A se vedea cartea 3. GENEZA - Prezentare paralelă a traducerilor lui Fabre d'Olivet și a lui D. Cornilescu, de pe site: www.sentris.ro/mc

Tabelul de mai jos demonstrează fără putință de tăgadă, faptul că Dumnezeu a creat lumea în cele 7 zile, treptat, de la simplu la complex, fapt confirmat și de știință care sesizează apariția treptată a regnurilor mineral, vegetal, animal și abia apoi a omului.

Geneza/Facerea conform Bibliei	Știința/Geologia
Ziua I-a. A creat lumina și a separat-o de întuneric	Lumina, materia primă pentru regnul mineral Fizica subatomică și subnucleară
Ziua II-a. A despărțit apele și a creat cerul	Regnul mineral, materia primă pentru ce va urma
Ziua III-a. A creat pământul (uscatul) și plantele	Regnul mineral + regnul vegetal
Ziua IV-a. A creat Soarele, Luna și stelele	Regnul mineral
Ziua V-a. A creat animalele acvatice și păsările	Regnul animal
Ziua VI-a. A creat animalele terestre și omul	Regnul animal + Omul profitor
Ziua VII-a. Dumnezeu s-a odihnit după munca sa.	Omul producator și creator

De ce Dumnezeu a procedat astfel? Pentru că a avut nevoie mai întâi de elementele primordiale din care să creeze apoi treptat tot ce cunoaștem astăzi, dar și mult, din ceea ce nu cunoaștem.

Pe baza acestor elemente Dumnezeu a creat apoi moleculele. Din molecule și atomi a putut crea întregul regn mineral pornind de la praful cosmic, la roci, și apoi la cristale. Procesul este în continuă desfășurare și în prezent.

Din elementele regnului mineral a putut crea celula, și abia apoi organisme pluricelulare vegetale și animale. Toate acestea înseamnă de fapt evoluție.

Plantele și-au început apariția prin cele mai simple exemplare, bacteriile și algele cianofice. Au urmat apoi algele marine, apoi psilofitele, apoi criptogamele, apoi gimnospermele și abia apoi angiospermele a căror evoluție continuă și azi. Toate acestea sunt studiate de Botanică și evoluția lor, unele după altele, este evidentă. Ceea ce Botanica nu spune, este faptul că pentru fiecare din aceste tipuri de plante Dumnezeu a întocmit mai întâi un proiect pe care apoi l-a pus în practică. Fiecare proiect în parte folosește elemente din proiectul anterior, dar aduce și alte noutăți care fac ca noile plante să fie superioare celor create anterior. Este evident o evoluție, și evoluția aceasta se datorează exclusiv lui Dumnezeu.

Animalele la rândul lor au trecut prin următoarele faze: protozoare, spongieri, celenterate, moluște, artropode, tentaculate, echinoderme, ostracoderme, acantodieni, placodermi, pești cartilaginoși, pești osoși, amfibieni, reptile, păsări, mamifere. Cam aceasta este ordinea cronologică a apariției lor, după cum ne spun împreună Zoologia și Geologia, și fiecare s-a dezvoltat de la apariția lor, multe dintre ele existând și astăzi. Vă imaginați câtă muncă a depus Dumnezeu pentru a crea toate acestea în decursul a cca 600 milioane de ani tereștri, de când se presupune că a apărut viața pe pământ.

În mod evident vorbim aici doar despre creația terestră a lui Dumnezeu, pentru că altele nu cunoaștem deocamdată, deși suntem tot mai convinși că există.

Poate cineva să mai creadă că toate acestea sunt rodul unor întâmplări științifice, când știința cu toate mijloacele financiare și inteligente de care dispune încă nu a reușit prin experimente controlate și inteligente să creeze nici măcar o celulă? Nici măcar un atom? Dimpotrivă, tot mai mulți savanți, pe măsură ce pătrund în tainele naturii ajung la concluzia că doar o superintelență ar putea crea așa ceva.

Evident că ființele (inclusiv plantele) care nu mai erau necesare pentru evoluția celor ulterioare, au dispărut tot prin Voința Divină, după ce și-au îndeplinit rolul. Dintre acestea, cele mai renumite sunt dinozaurii.

Saltul de la mamifere la om este foarte mare. Este firesc, sunt cele mai evaluate ființe cunoscute de știință.

Omul însuși evoluează de asemenea pe plaja largă de la animalul intelectual, la omul universal de tip Adam și apoi la statutul de Fiu al lui Dumnezeu.

Dar dacă există evoluție, atunci există și opusul său, involuția. Tot ce nu se încadrează, prin liber arbitru, pe ramura evolutivă respectând legile creației din care fac parte, va dispărea obligatoriu, pe latura involutivă. Aceasta este roata Samsarei din culturile asiatice.

Tot ce a creat Dumnezeu până în momentul în care a creat omul, a fost folosit la crearea omului. Altfel n-ar fi avut nevoie de ele. După ce l-a creat pe om l-a pus să stăpânească tot ce crease Dumnezeu anterior, deci tot ce crease anterior a fost creat pentru a putea crea omul și pentru a fi dat în stăpânire omului.

Facerea 1.26. *Și a zis Dumnezeu: "Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!"*

Facerea 1.28. *Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: "Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!"*

Facerea 9.1. *Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: "Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!"*

Omul reprezintă cel mai mare lucru creat de Dumnezeu, cel puțin la scară pământească.

Dacă nu ar fi așa, ordinea în care Dumnezeu a creat lumea, ar fi fost alta, nu cea descrisă în Facere/Geneză.

Conceptia, nașterea și moartea sunt transformări radicale, calitative, iar între ele are loc o creștere continuă, cantitativă.

Botezul și cununia reprezintă la originea lor salturi calitative, adică evoluție. Semnificația lor reală însă s-a diluat, aproape că s-a pierdut.

În viața de toate zilele și în natură, acumulările cantitative se împletesc armonios cu schimbările calitative, iar evoluția se produce în trepte, fiind un salt calitativ. Negând existența evoluției negăm posibilitatea noastră de perfecționare, de apropiere de Dumnezeu.

Evoluția este pe verticală în timp ce acumulările cantitative sunt pe orizontală. Evoluția fără acumulări cantitative și fără intervenția divină, nu este posibilă.

Creația fiind prin excelență un proces evolutiv, se produce în trepte. De aceea vom găsi mereu verigi lipsă în lanțul evolutiv.

Cultura este pe orizontala cunoașterii, iar spiritualitatea pe verticala ei.

Rămâne să lămurim CE ESTE ZIUA din FACEREA/GENEZA?

Remarcăm prezența cifrei 7 și a alternanței întuneric-lumină, despre care Biblia amintește după fiecare zi de creație.

Remarcăm de asemenea faptul că în mod evident o zi de creație divină nu este identică cu ziua pe care o cunoaștem noi acum, delimitată de o perioadă întunecoasă și una luminoasă, în care un om terestru percepe lumina Soarelui, și care în prezent este apreciată la 24 ore.

Ce este ziua și noaptea? Este definită ca perioada în care Pământul face o rotație completă în jurul axei sale.

Ce este ziua pentru alte planete?

Pe Pământ, succesiunea zi-noapte este reglată de mișcarea Pământului în jurul axei proprii, și se datorează luminii care vine de la Soare. Pe fața Pământului aflată către Soare este ziua, iar pe fața opusă este noapte. Deci pe Pământ există în același timp și zi și noapte funcție de meridianul și momentul pe care-l luăm în considerare. Această mișcare se produce în 24 ore terestre, pentru că oamenii au decis să împartă ziua în 24 părți.

Situația este similară pentru toate planetele sistemului solar.

Astfel, pe Marte ziua are 24,5 ore terestre, dar pentru marțieni are 24 ore marțiene.

Pe Venus ziua are 243 de zile terestre, adică $24 \times 243 = 8262$ ore terestre, dar pentru venusieni are 24 ore venusiene. Exemplele pot continua, și constatăm că durata unei zile este relativă, depinzând de planeta luată în considerare.

Ce este ziua pentru sistemul solar și galaxii?

Dar ce reprezintă ziua pentru Sistemul Solar?

Prin similitudine am putea considera că ea ar trebui să reprezinte perioada în care Sistemul Solar face o rotație completă în jurul axei sale și în această perioadă ar primi sau nu, alternativ, lumină de la steaua în jurul căreia se mișcă, respectiv de la steaua Alcyon, prima din grupul Pleiadelor aflate în constelația Taurului.

Soarele nostru este a 7-a stea care gravitează în jurul acestei stele principale, Alcyon.

Deocamdată nimeni nu și-a pus problema duratei acestei zile, și nici nu putem garanta că lumina primită de la această stea ar fi la fel de sesizabilă ca lumina și întunericul datorat mișcării Pământului în jurul axei sale în prezența Soarelui.

Ce ar însemna o zi galactică?

Tot prin similitudine am spune că reprezintă perioada în care galaxia luată în considerare face o rotație completă în jurul axei sale.

Ce este ziua de creație din biblie?

Ce ar putea să reprezinte o zi a creației, cu semnificația din Facere/Geneză?

Un singur lucru, pe care hindușii îl numesc respirația lui Brahma, adică perioada de la începutul până la sfârșitul unei manifestări a creației, perioadă pe care ei o numesc Mahavantara, perioadă pe care ei, dar și alții, o echivalează cu cca. 3×10^{14} ani terestri (311.040.000.000.000, respectiv cca. trei sute de milioane de milioane de ani). Perioada de repaus durează tot atât și se numește Pralaya.

Ei numesc Mahavantara, perioada de manifestare a creației, ca zi a creației, iar Pralaya ca noapte a creației, timp în care creația nu se manifestă.

Constatăm o similitudine foarte mare și mult mai logică și mai realistă dacă punem în paralel cele 7 zile ale creației despre care vorbește Geneza/Facerea cu informațiile de mai sus.

Acum ne putem explica de ce Dumnezeu a făcut, chiar în prima zi de creație, lumina și întunericul și abia mult mai târziu Soarele, Luna și planetele.

Ce reprezintă ziua creației în comparație cu erele geologice sau astrofizica?

Admițând că acum suntem în a 7-a zi cosmică, adică atunci când Dumnezeu se odihnește și omul „își face de cap” adică se implică în creația divină, vom avea o imagine globală a celor 7 zile ale creației în care durata lor totală echivalează cu 7 Mahavantare (zile cosmice, zile ale creației) + 6 Pralaya (noapte cosmică, creația se retrage în absolut)

În total vom putea vorbi de o durată a creației de circa $(7+6) \times 3,11 \times 10^{14} = 13 \times 3,11 \times 10^{14}$ ani terestri actuali. Este o cifră impresionantă chiar și pentru Geologie, care se oprește undeva la 4,5 miliarde de ani ($4,5 \times 10^9$), vârsta pământului.

Astrofizica apreciază vârsta cosmosului cunoscut ca fiind de cca 10-15 miliarde ani (15×10^9), adică de sute de mii de ori mai mică decât durata celor 7 zile cosmice cumulate.

Cum se explică acesta?

Astrofizica pornește de la starea de câmp, radiație și de gaz a universului, deci din perioada dinainte ca materia să se manifeste deja în lumea fizică ca atomi și apoi molecule. Geologia se ocupă de vremuri mult mai apropiate de noi, adică de când planeta Pământ a început să aibă o crustă solidă permanentă.

Geologia nu poate percepe cele 6 mahavantare și cele 6 pralaya trecute, pentru că ea se bazează doar pe fosilele și rocile din ultima manifestare a creației, adică din a șaptea mahavantară (a șaptea zi a creației după Geneză), iar aici nu acoperă decât o mică parte, respectiv perioada scursă din momentul în care creația s-a manifestat deja în lumea fizică și până în prezent. Rămân necunoscute perioadele lungi în care creația s-a particularizat și cristalizat de la Kether până în lumea fizică, Malkut.

În perioada studiată de Geologie și dovedită de fosilele găsite în diferitele straturi geologice, s-a constatat o evoluție a viețuitoarelor atât în rândul plantelor cât și al animalelor. Au apărut pe rând regnul mineral (scoarța terestră), regnul vegetal (plantele), regnul animal, și în final omul, adică în mod foarte similar cum este descrisă creația în cele 7 zile.

CONCLUZII

1. Materia este formată din componente cu valori discrete (numere întregi). Componentele respective formează structuri prestabilite, de la cele mai simple (fotoni și particule subatomice) la cele mai complexe (om).

2. Organizarea spațio-temporală a materiei nu se poate face la întâmplare, ci numai pe baza unor reguli, legi, care pot fi cunoscute de oamenii care doresc să le cunoască, dar pe care cu siguranță nu le-au creat oamenii.

3. Organizarea spațio-temporală a materiei se face pe baza unor informații create ad hoc de o inteligență, sau preexistente, dar respectând legile de organizare a materiei respective.

4. Informațiile pentru crearea componentelor de la cele mai simple la cele mai complexe provin de la o sursă inteligentă, capabilă să creeze.

5. Degenerarea materiei, adică descompunerea ei în părțile componente de produce după informațiile provenite de la o sursă inteligentă, capabilă să creeze, să recreeze sau să descompună ce a creat.

6. Toate componentele creației sunt formate din structurarea acelorași componente mai simple, deci de rang inferior, iar numărul componentelor dintr-o anumită structură este totdeauna un număr întreg. Cele mai simple componente sunt create din fotoni.

7. Informația nu este de natură materială, dar se poate păstra pe suport material, inclusiv prin structura diferitelor componente de rang superior.

8. Orice act creator se face în salturi, pentru că cel care crează gândește pornind pe de o parte de la componente care au valori discrete, și folosind legi care de asemenea au valori discrete. De aceea nu se va găsi niciodată veriga intermediară dintre om și maimuță, sau dintre maimuță și alte mamifere, sau dintre

mamifere și păsări, etc. pentru simplul fapt că nu a existat anterior un proiect în acest sens. Din același motiv nu există veriga intermediară între căruță și autoturism, sunt concepții complet diferite.

9. Nu se poate realiza orice proiect ne trece prin minte la un moment dat, ci sunt realizabile doar proiectele care pornesc de la componente deja create și de la legi deja validate. Inginerii știu foarte bine acest lucru, ei constată de fiecare dată că între ceea ce a proiectat omul și ceea ce apare transpus în materie există mereu deosebiri care se datorează imperfecțiunii creative a omului.

10. Materia se structurează, se restructurează sau se descompune după informația primită de la creator.

11. Materia, odată creată se poate transforma dintr-o formă în alta fără a se pierde nimic, atâta timp cât creatorul structurii respective dorește acest lucru.

12. Materia se poate descompune în componentele sale, sau chiar se poate dematerializa, fără ca structura informațională existentă pe un alt nivel să sufere modificări.

13. Informația de structurare a materiei odată elaborată și verificată poate fi folosită oricând dorește creatorul ei. El poate stabili momentul materializării sau dematerializării structurilor pe care le-a creat.

Cu alte cuvinte, softul stă la creator și în momentul când acesta dorește îl poate transpune oricând în materie. Iată ce se spune în:

Matei 3.9: Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: Părinte avem pe Avraam, căci vă spun că Dumnezeu poate și din pietrele acestea să ridice fii lui Avraam.

Ca o concluzie finală, putem afirma fără a greși, că tot ce există a fost creat de o inteligență superioară omului, iar creația în sine conține elemente obligatorii de evoluție și involuție. Atât evoluția cât și involuția au aspecte cantitative care se produc în mod relativ continuu prin adunarea sau scăderea de componente întregi, dar și aspecte calitative care se produc obligatoriu în salturi (trecerea de la atomi la molecule, de la molecule la celule, ... de la animal la om, etc.).

Evoluția există, dar este strâns legată de Creator. El a creat totul pe etape, în mod evolutiv. Fără o inteligență creatoare, apare involuția, care a fost inclusă în softul evoluției respective. Omul evoluează doar în măsura în care se ține de mâna Creatorului său. (*Cine nu adună cu Mine, risipește*, spune Iisus în Matei 12.30).

Creatorul tuturor elementelor din natură de la lumină la galaxii, de la vânt, marea, câmp electromagnetic, la voință, este cu siguranță nu numai o inteligență deosebită ci demonstrează și o înțelepciune deosebită pentru că inteligența sa a ținut cont și de condiția ca creatura să nu poată face rău creatorului și nici altor creaturi, între limite prestabilite tot de Creator.

Omul, devenit și el parțial creator (toate obiectele artificiale, de la ac la stațiile interplanetare, sunt creații ale omului) are deocamdată doar inteligență creatoare, dar nu și înțelepciune. De aceea este foarte aproape de a se distruge pe sine ca specie, sau de a distruge planeta pe care locuiește.

Este bine să remarcăm acum faptul că dacă vorbim de existența evoluției nu trebuie să o neglijăm pe cea a involuției. Desigur nu este vorba de o involuție a lui Dumnezeu, sau a creației sale în ansamblu, ci de involuția anumitor exemplare sau chiar specii de animale și plante, inclusiv a unor exemplare umane. Involuția face parte din natură și este necesară pentru igienizarea ei. Despre aceasta vom vorbi însă în altă lucrare.

Evoluția se face prin înșămânțare și creștere, iar involuția prin degenerare, descompunere.

Natura nu știe decât să involueze, să descompună, să dizolve, în timp ce sămânța știe să crească, să genereze un organism folosindu-se de elementele din natură.

Acum, când am clarificat această idee deosebit de importantă, poate este cazul ca pornind de la aceste concluzii să ne revizuiam optica și să reanalizăm tot ceea ce cunoaștem prin prisma acestei descoperiri.

Acum ne putem explica de ce, pornind dintr-o dragoste partizană doar pentru elementele creației pe care le cunoaștem, nu mai vedem restul creației, pe care nu-l cunoaștem, dar care există indiferent că nouă ne place sau nu, indiferent că vrem sau nu. Din nefericire pentru deșteptii din noi, și din fericire pentru cei modești, partea nevăzută a aisbergului este mult mai mare decât partea văzută. De aceea este bine să lăsăm la o parte ochelarii de cal atunci când privim lumea și poate așa, cândva, Îl vom întâlni și pe Creatorul ei.

Acei ochelari de cal sunt păcatele noastre, dintre care, pentru animalul intelectual pe care îl numim în mod greșit om, se pare că cel mai mare este orgoliul. Omul adevărat nu este Adam partenerul Evei, pentru că el a căzut în păcat. Adam cel dinaintea de căderea în păcat, cel care discuta direct cu Dumnezeu, era pur, dar era o creatură. De fapt chiar Dumnezeu a constatat că mai are de lucrat la el, după cum spune Biblia (vezi alungarea din Rai).

Omul adevărat este omul căzut în păcat dar ridicat de acolo de Fiul lui Dumnezeu, ca rob, apoi ca slugă, apoi ca prieten, apoi ca frate și în final ca Fiu al lui Dumnezeu, părtaș la opera Tatălui.

Există însă oameni care vorbesc de faptul că Fiul este și moștenitor al Tatălui, de parcă Dumnezeu ar muri vreodată. Apreciem că este o exprimare greșită pornită probabil tot din orgoliul uman. Unii oameni ar vrea să-L vadă mort pe Dumnezeu pentru a filozofa după bunul plac (a se vedea Friedrich Nietzsche) sau pentru a-I prelua locul în creație (politicieni, militari, afaceriști, etc). Nu se gândesc deloc la posibilitatea de a învăța să creeze direct de la Creatorul lor, pentru că nu înțeleg că fără Creatorul lor, ei nici nu ar fi existat.

Mulțumim Creatorului nostru, și al tuturor lucrurilor din noi și din afara noastră, că ne-a creat și ne-a dat posibilitatea de a deveni creatori!

Nimic nu poate exista în afara lui Dumnezeu!

Evoluția creației divine este singura evoluție care ar trebui să ne intereseze, pentru că facem parte din ea!

Fie ca oamenii să folosească această șansă în limitele voinței divine!

Fie ca oamenii să înțeleagă că fără Creatorul lor nu ar fi existat, iar din moment ce există, dacă nu vor mai respecta voința divină vor dispărea în neant!

Mircea Copoț, 9.03.2009
Email: copot_ro@yahoo.com

Întrebări probabile și răspunsuri posibile:

1. A greșit Darwin? Parțial. Nu a luat în considerare pe Dumnezeu. Dacă ar fi fost alături de Dumnezeu ar fi înțeles realitatea creației și a evoluției creației.

2. Au greșit evoluționiștii, de după el? Da. Ei nu sunt niciodată alături de Dumnezeu și tot ce fac este spre paguba lor. Ei au luat de bună teoria lui Darwin și au construit în jurul ei ziduri care să-i separe și mai mult de Dumnezeu. Aceste ziduri sunt argumentele lor.

3. Au greșit creaționiștii? Da! Deși cred în Dumnezeu și în ideea creației, nu au înțeles-o în profunzimea ei, nu s-au documentat și nu se documentează la zi cu toate descoperirile științifice reale, care de fapt demonstrează tocmai existența unei Inteligențe superioare omului, care a creat tot ce este în natură.

Mai mult decât atât, unii dintre ei afirmă și acum că omul nu poate crea nimic, deși chiar ei folosesc o mulțime de creații ale oamenilor.

Au luat de bune textele care afirmă că Dumnezeu a creat lumea deși este imposibil ca prin scris să poți descrie o realitate profundă. Adevărul se află în profunzimea textelor scrise și nu în textele propriuzise. Cu alte cuvinte nu au meditat, nu s-au rugat suficient să afle adevărul și au transformat Adevărul real într-o dogmă oarbă, care s-a depărtat treptat de realitate și adevăr.

Ei s-au luptat pentru aceste dogme combătând niște teorii ce conțin semințe de adevăr, în loc să se lupte pentru adevăr. Adevărul ne va face liberi spune Iisus și nu dogmele care sunt limitări artificiale umane, ale unor animale intelectuale care cred deja că sunt oameni întregi. Nu s-au comparat niciodată cu omul universal, Adam-ul inițial.

4. Oare Dumnezeu a limitat posibilitățile creative ale oamenilor doar la crearea de mașini, aparatură, etc? Nu! Omul are posibilități latente încă nebănuite de știință și nici măcar de mulți creaționiști.

Alte opinii:

Tomas Martinez Rodriguez, MARI MISTERE ALE TRECUTULUI - Civilizații străvechi și enigmele lor, Editura Litera Internațional, 2008:

p.12 ... *concepția evoluționistă a fost până acum o iluzie grosolană.*

p.18. *După cum am demonstrat, în timpul procesului evolutiv, apar mutații de o mare complexitate, în intervale scurte de timp.*

p.20. *Orice schimbare are nevoie de timp și, de aceea, apare ca fiind nemaiîntâlnită spontaneitatea cu care, în urmă cu 10.000 de ani iau naștere primele societăți organizate.*

Matei 11.25. *În vremea aceea, răspunzând, Iisus a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, căci ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.*

Luca 10.21. *În acest ceas, El S-a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: Te slăvesc pe Tine, Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Așa, Părinte, căci așa a fost înaintea Ta, bunăvoința Ta. 22. Toate Mi-au fost date de către Tatăl Meu și nimeni nu cunoaște cine este Fiul, decât numai Tatăl, și cine este Tatăl, decât numai Fiul și căruia voiește Fiul să-i descopere.*